

Uzasadnienie

Skarga kasacyjna pozwanego Skarbu Państwa oparta jedynie na podstawie kasacyjnej z art. 426 pkt 1 k.p.c.¹ jest w pełni uzasadniona. Przedmiotem kontraktu dzierżawy z dnia 19 kwietnia 1933 r., zawartego przez powoda z Janem Pietrzakiem, było przedsiębiorstwo restauracyjne i kawiarniane wraz z potrzebną do prowadzenia tego przedsiębiorstwa koncesją przemysłową. Otóż przedsiębiorstwo restauracyjne i kawiarniane jest niewątpliwie rzeczą ruchomą w znaczeniu przepisu § 293 kodeksu cywilnego, bo aczkolwiek do prowadzenia tego przedsiębiorstwa potrzebny jest lokal odpowiedni, to jednak prowadzenie jego nie jest związane z pewnym określonym budynkiem i można je przenieść z jednego budynku do innego. Również i koncesja na przemysł gospodowy musi być zaliczona do ruchomości, a to w myśl przepisu § 298 kodeksu cywilnego², który wszelkie prawa uznaje za ruchomości, jeżeli nie są połączone z posiadaniem rzeczy nieruchomości albo jeżeli wyraźny przepis ustawy nie uznaje ich za rzecz nieruchomą, jak np. odłączone od nieruchomości prawo wydobywania minerałów żywicznych (§ 1 ustawy z dnia 9 stycznia 1907 r.³), lub prawo zabudowy (§ 6 ustawy z dnia 26 kwietnia 1912 r.⁴). Nie można zatem urządzenia restauracyjnego, naczyń kuchennych i zastawy stołowej, zajętych na pokrycie należnego od Jana Pietrzaka, a należących niewątpliwie do wydzierżawionego mu przedsiębiorstwa restauracyjnego i kawiarnianego, uznać za przynależność nieruchomości w myśl § 293 kodeksu cywilnego, jak to mylnie przyjął wyrok zaskarżony. Tym samym zarówno według art. 92 ustawy z dnia 14 maja 1923 r.⁵, jak i według art. 140 ordynacji podatkowej z dnia 16 marca 1934 r.⁶ ruchomości wspomniane muszą służyć na zaspokojenie podatku przemysłowego, nałożonego na przedsiębiorstwo restauracyjne i kawiarniane, do którego owe ruchomości należą.

Na zasadzie przepisów art. 439, 408 i art. 441 k.p.c. Sąd Najwyższy, uwzględniając skargę kasacyjną pozwanego Skarbu Państwa, zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo w całości, a o kosztach orzekł w myśl art. 101 i 109 § 1 k.p.c.

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. – Kodeks Postępowania Cywilnego, Dz.U. 1930 nr 83 poz. 651.

² Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch für die gesammten deutschen Erbländer der Oesterreichischen Monarchie, Justizgesetzsammlung 1811 nr 946. Oficjalny tekst polski: *Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej*, Wiedeń 1811, cz. I-III.

³ Austriacka ustawa z dnia 9 stycznia 1907 r., którą w sprawie minerałów, zawierających żywicę ziemną, wydane zostają postanowienia zmieniające i uzupełniające do ustawy z dnia 11. maja 1884, Dz.U.P. nr 7.

⁴ Austriacka ustawa z 26 kwietnia 1912 r. o prawie budowli, Dz.U.P. 1912 nr 86.

⁵ Ustawa z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego, Dz.U. 1923 nr 58 poz. 412.

⁶ Ustawa z dnia 15 marca 1934 r. – Ordynacja Podatkowa, Dz.U. 1934 nr 39 poz. 346.

[Przytoczone przepisy: art. 101, art. 109 § 1, art. 408, art. 426 pkt 1, art. 439, art. 441 k.p.c., § 293, § 298 k.c. z 1811 r., § 1 austriackiej ustawy z dnia 9 stycznia 1907 r., którą w sprawie minerałów, zawierających żywicę ziemną, wydane zostają postanowienia zmieniające i uzupełniające do ustawy z dnia 11. maja 1884, Dz.U.P. nr 7, § 6 austriackiej ustawy z 26 kwietnia 1912 r. o prawie budowl, Dz.U.P. 1912 nr 86, art. 92 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego, Dz.U. 1923 nr 58 poz. 412, art. 140 ustawy z dnia 15 marca 1934 r. - Ordynacja Podatkowa, Dz.U. 1934 nr 39 poz. 346]